

несъгласие и ще царува между българи и ромеи такъвъ якъ миръ, какъвто преди не е бивалъ и какъвто не сж знаели тѣхнитѣ прадѣди“. Но въпрѣки това Симеонъ не ще да е пропусналъ случая да изкаже и своето не съвсемъ пълно задоволство отъ това, което му било дадено. Поради това и хрониститѣ отбелязватъ, че, следъ като всичко било свършено, „Симеонъ и неговитѣ синове, почетени съ безбройни и великолепно дарове, върнали се въ земята си, като се раздѣлили не съвсемъ доволни отъ казания миръ.“

Както и да било, но въ 913 год. Симеонъ се върналъ отъ Цариградъ въ Преславъ не като византийски кесарь, а като ~~цесарь българомъ~~, който съсрѣдоточавалъ въ себе си всички права и прерогативи на върховната императорска власт. Както и да сж тълкували византийцитѣ титлата кесарь и каквото значение да ѝ отдавали, въ очитѣ на българския господарь и на българския народъ тя се равнявала на императорската, още повече че Симеонъ я получилъ съ съгласието на ромейския императоръ, подъ благословията и отъ ржцетѣ на сжщия оня цариградски патриархъ, комуто само е принадлежало правото да възлага императорската корона върху главата на всѣки новъ ромейски василевсъ. Считайки се и по мощъ, и по значение, и по власт равенъ на византийския императоръ, Симеонъ чрезъ това изстѣпвалъ като съперникъ на последния и откривалъ новъ курсъ въ политическитѣ си отношения къмъ Византия, който се изразилъ въ продължителната му борба съ нея за политическо надмощие и за завоеванието на нейната столица — Цариградъ. За разширението на тия му стремежи не малко спомогнали новитѣ събития въ Византия.

Вториятъ походъ на Симеона противъ Цариградъ. — Наскоро, следъ завръщането на Симеона въ България, въ Цариградъ около престола станала нова промѣна, която била отъ голѣмо значение за политическитѣ отношения между България и Византия. Майката-императрица Зоя, която била отстранена отъ двореца веднага следъ смъртта на Лъва VI, по силнитѣ настоявания и искания на малкия императоръ била върната въ двореца презъ октомврий още 913 год., а въ началото на февруарий 914 год. чрезъ разни дворцови интриги сполучила да вземе властта въ ржцетѣ си, като веднага отстранила патриархъ Николая и другитѣ регенти-настойници отъ управлението и се заобиколила съ свои привърженици и любимци. Отъ тая тѣкмо промѣна въ управлението на империята Симеонъ поискалъ да се възползува за своитѣ политически планове. Опирайки се на своето признато отъ бившето цариградско правителство царско достоинство и разчитвайки на разбърканото положение на империята, въ което я докарало разпуснатото Зоино управление, Симеонъ намислилъ сега да се сроди съ византийския дворъ. Наскоро следъ преврата въ Цариградъ чрезъ пратеници той се обърналъ къмъ новото правителство съ предложение за брака на дъщеря си съ младия императоръ. Каква е била целта на Симеона, когато той правилъ това предложение: дали той е мислилъ чрезъ тоя бракъ по миренъ начинъ да прокара влиянието си върху вътрешнитѣ работи на империята и после, като свали Зоя и се обяви за василеопаторъ, окончателно да се закрепи въ босфорската столица, или пъкъ знаейки, че на подобенъ бракъ въ Цариградъ никога нѣма да се съгласятъ, е търсилъ само поводъ, за да наруши сключения въ предната година миръ, мжчно може да се установи по липса на данни. Въ всѣки случай едно остава несъмнено, а именно, че на своето предложение Симеонъ получилъ отказъ, който билъ мотивиранъ съ това, какво ужъ самъ Константинъ не се съгласилъ, когато въ сжщностъ то било отхвърлено отъ правителството на Зоя, както това се установява отъ думитѣ на патриархъ Николая въ едно отъ по-къснитѣ му писма. Оскърбенъ отъ